

UZASADNIENIE

Powódka Gmina S. w pozwie skierowanym przeciwko K. T. oraz S. P. domagała się nakazania pozwanym zaprzestania dalszego naruszania posiadania i utrudniania swobodnego korzystania z drogi wewnętrznej przebiegającej przez działkę (...) w W., na całej szerokości pasa drogowego obejmującego utwardzoną jezdnię oraz pobocza, na odcinku pomiędzy działkami ew.(...) a (...) w W., w szczególności przez zakazanie pozwanym stawiania blokad, zawężania przejazdu, kładzenia się i stania na drodze, grożenia użytkownikom drogi oraz innego czynienia przeszkód w swobodnym korzystaniu z całej szerokości drogi.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że jest posiadaczem ogólnodostępnej drogi wewnętrznej położonej w W., przebiegającej m.in. przez działkę (...). Powódka podnosiła, iż w 2006 r. wykonała remont przedmiotowej drogi oraz od tego czasu utrzymuje ją w odpowiednim stanie technicznym zapewniając okresowe naprawy drogi oraz zimowe odśnieżanie. Pozwane, w ocenie powódki, od maja 2023 r. zaczęły naruszać posiadanie powódki poprzez utrudnianie swobodnego korzystania z drogi. Naruszenia posiadania w ocenie powódki mają miejsce pomiędzy nieruchomościami należącymi do pozwanych.

W odpowiedzi na pozew (k. 51-54) oraz w ostatecznym stanowisku w sprawie (k. 201) pozwane wniosły o oddalenie powództwa w całości. Na poparcie swojego stanowiska pozwane wskazały, że w istocie blokowały przedmiotową drogę w obawie przed jej dalszym zniszczeniem. Pozwane podnosiły bowiem, że ciężki sprzęt dojeżdżający do sąsiednich nieruchomości niszczy nawierzchnię drogi, która grozi osunięciem. Ponadto pozwane zaprzeczyły jakoby to powódka urządziła wspomnianą drogę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka jest posiadaczem drogi wewnętrznej oznaczonej jako działka ewidencyjna nr (...) położonej w W.. Dla przedmiotowej nieruchomości prowadzona jest księga wieczysta nr (...).

bezsporne

Przedmiotowa droga przebiega wzdłuż posesji należących do pozwanych S. P. oraz K. T.. (...) należące do pozwanych stanowią działki ewidencyjne nr (...) (dz. S. P.) oraz (...) (dz. K. T.).

bezsporne

Droga położona na działce ew. nr 650 została w 2006 r. utwardzona przez powódkę poprzez ułożenie na niej betonowych płyt. Dodatkowo gmina zajmuje się zimowym utrzymaniem drogi przez odśnieżanie jej.

(dowód: rozliczenie inwestycji k. 6, umowa o odśnieżanie k. 7-9, zeznania M. G. k. 199, zeznania M. M. k. 199v-200, zeznania P. P. k. 200, częściowo zeznania K. T. k. 198v-199, częściowo zeznania S. P. k. 199).

Od maja 2023 r. pozwane utrudniają przejazd przedmiotową nieruchomością. Pozwane niejednokrotnie stają na środku szlaku drogi aby uniemożliwić przejazd samochodom. Prócz tego, pozwane wbijają w poprzek drogi drewniane paliki, pomiędzy którymi przeciągają plastikową taśmę w celu zablokowania przejazdu. Dodatkowo zdarzały się sytuacje, gdy pozwana S. T. kładła się na drodze przed samochodami. S. T. także krzyczała do kierowców samochodów ciężarowych zwożących materiał na budowę u M. G. utrudniając wykonywanie swobodnych przejazdów.

Pozwane poprzez swoje zachowanie chcą uniemożliwić przejazd drogą ciężkich samochodów budowlanych, do sąsiednich nieruchomości. W tym celu pozwane także ułożyły w drodze wzdłuż swoich posesji kamienie, przez które dokonały zważenia pasa drogowego na działce (...). Ułożenie kamieni skutkowało tym, że pojazdy zawierające ciężki ładunek np. betoniarki, musiały korzystać z pobocza, przez co zjeżdżały z betonowych płyt utwardzających drogę, co powodowało ich zsuniecie w kierunku urwiska. W zimie natomiast położone kamienie utrudniają odśnieżanie

drogi. Kierowcy pługów muszą omijać przeszkody, przez co zgarniają śnieg na pobocze tworząc zbitą masę, po której niemożliwy jest przejazd. Pozwane dokonały zwiężenia drogi przez ustawienie wspomnianych kamieni, by ochronić swoje nieruchomości przed zniszczeniem.

(dowód: zeznania M. G. k. 199, zeznania M. M. k. 199v-200, zeznania P. P. k. 200, częściowo zeznania K. T. k. 198v-199, częściowo zeznania S. P. k. 199, dokumentacja Państwowego Instytutu Geologicznego k. 169-174, fotografie k. 18-19)

Mieszkańcy sąsiednich nieruchomości zwracali się do Burmistrza gminy S. o uregulowanie stanu prawnego drogi poprzez zmianę jej statusu jako drogi publicznej. Dodatkowo podejmowali szereg interwencji związku z zawężaniem czy blokowaniem drogi w organach administracji publicznej.

(dowód: pisma k. 17 i 20)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie przedłożonych do akt sprawy dokumentów oraz przeprowadzonych dowodów osobowych postaci zeznań świadków oraz pozwanych.

Dowody z dokumentów sąd uznał za wiarygodne z uwagi na okoliczność, że stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone (art. 244 k.p.c.) oraz tego, że osoby, które je podpisały złożyły zawarte w nich oświadczenia (art. 245 k.p.c.), korzystają z domniemania autentyczności i prawdziwości.

Fakty określone powyżej jako niesporne wynikały z twierdzeń stron, które zostały wprost przyznane (art. 229 k.p.c.), bądź które sąd – z uwagi na brak zaprzeczenia przez strony przeciwnej za takie uznał mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy (art. 230 k.p.c.).

Zeznania świadków M. G., M. M. oraz P. P., sąd uznał za wiarygodne w całości. Zeznania przywołanych świadków są jasne, spójne oraz konsekwentne. Świadkowie zgodnie opisali sposób naruszeń posiadania przez pozwane. Każdy ze świadków przedstawiał okoliczności w jakich dochodziło do blokowania przejazdu przez pozwane czy też faktu zawężenia przez nie drogi. Zeznania świadków w tym zakresie wzajemnie się uzupełniają tworząc spójną i logiczną wersję. Sąd nie miał podstaw ku temu aby odmówić im wiary w jakimkolwiek zakresie.

Oceniając zeznania pozwanych S. P. oraz K. T. należy wskazać, że sąd dał im wiarę jedynie w zakresie w jakim ich twierdzenia korespondują z ustalonym w sprawie stanem faktycznym. Sąd mianowicie obdarzył wiarą zeznania pozwanych w zakresie blokowania przejazdu przez działkę nr (...), oraz zawężenia drogi poprzez ustawienie kamieni. W tym zakresie zeznania pozwanych znajdują odzwierciedlenie we wiarygodnym materiale dowodowym w postaci zeznań świadków oraz dokumentach. W pozostałym zakresie sąd odmówił wiary pozwanym z uwagi na to, że ich zeznania nie wytrzymują konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym. Przede wszystkim nie znalazły potwierdzenia tezy pozwanych, że drogę położoną na działce nr (...) wybudował ich ojciec. Jednoznacznie przeczą temu dokumenty przedłożone przez powódkę jak i zeznania świadka P. P., który pomimo konfliktu rodzinnego, w ocenie sądu nie miał podstaw ku temu aby zeznawać nieprawdę. Dodatkowo sąd nie dał wiary temu jakoby pozwane miałyby samodzielnie odśnieżać przedmiotowy przejazd gdyż tym zajmuje się powódka, na co zresztą przedstawiła stosowne dokumenty. Dlatego też w omawianym zakresie sąd odmówił wiary pozwanym. Powody, dla których pozwane dopuszczały się opisanych zachowań są nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo było zasadne w całości.

Na wstępie szczegółowych rozważań należy wskazać, że w ramach niniejszego procesu należy wskazać, że w sprawach o naruszenie posiadania sąd bada jedynie ostatni stan posiadania i fakt jego naruszenia, nie rozpoznając samego prawa ani dobrej wiary pozwanego (art. 478 k.p.c.). W orzecznictwie sądów powszechnych wskazuje się, że kognicja sądu w sprawach o naruszenie posiadania ograniczona została do badania ostatniego stanu posiadania i faktu jego naruszenia, co zostało podyktowane potrzebą udzielenia posiadaczowi szybkiej ochrony. Ostatni stan posiadania to

stan posiadania istniejący w chwili naruszenia - Wyrok SA we Wrocławiu z 22.12.2016 r., I ACa 1306/16, LEX nr 3082492.

W procesie posesoryjnym roszczenie powoda oparte jest wyłącznie na posiadaniu, i to niezależnie od tego, czy jest to posiadanie samoistne, czy zależne, wadliwe, czy niewadliwe, w dobrej, czy w złej wierze, zgodne, czy też niezgodne z prawem, a wydany wyrok ma charakter tymczasowy w tym znaczeniu, że nie rozstrzyga o prawach stron i nie zamyka drogi do ich dochodzenia.

Sąd zatem w ramach niniejszego procesu badał jedynie fakt posiadania przez gminę działki nr (...) oraz to czy pozwane w istocie dokonują naruszeń w posiadaniu powódki. Fakt posiadania został wykazany przez stronę powodową tak samo jak fakt związany z naruszeniami dokonanymi przez powódki.

Posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny) - art. 336 k.c. Posiadanie wynika zatem z faktycznego władztwa nad rzeczą (w tym przypadku nieruchomością), co w realiach niniejszego postępowania ma miejsce z uwagi na fakt urządzenia drogi na działce nr (...) oraz jej utrzymywania poprzez choćby zimowe odśnieżanie. Dodatkowo należy wskazać, że fakt posiadania przez powódkę wynika także z tytułu własności przedmiotowej nieruchomości.

Zgodnie z art. 344 § 1 k.c. przeciwko temu, kto samowolnie naruszył posiadanie, jak również przeciwko temu, na czyją korzyść naruszenie nastąpiło, przysługuje posiadaczowi roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego i o zaniechanie naruszeń. Roszczenie to nie jest zależne od dobrej wiary posiadacza ani od zgodności posiadania ze stanem prawnym, chyba że prawomocne orzeczenie sądu lub innego powołanego do rozpoznawania spraw tego rodzaju organu państwowego stwierdziło, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem. Przy czym roszczenie to wygasa jeżeli nie będzie dochodzone w ciągu roku od chwili naruszenia (art. 344 § 2 k.c.). Powódka zachowała roczny termin do dochodzenia przedmiotowego roszczenia, gdyż zachowania pozwanych miały miejsce od w połowy 2023 r.

Z cytowanego przepisu wynika, że posiadanie jest stanem faktycznym, a roszczenie przewidziane w tym przepisie nie zależy ani od wiary posiadacza oraz od stanu zgodności posiadania ze stanem prawnym (czyli od zgodności posiadania np. z przebiegiem stanu prawnego nieruchomości - granicy prawnej).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszego postępowania należy stwierdzić, że powódka skutecznie dochodziła roszczenia o zaniechanie dalszych naruszeń. Oceniając ustalony stan faktyczny należy wskazać, że powódka jest posiadaczem działki nr (...) przez którą przebiega droga wewnętrzna. Posiadanie powódki zostało wykazane poprzez fakt utwardzenia przez nią drogi, wykonywania okresowych remontów oraz jej corocznego zimowego utrzymania. Nieruchomość ta sąsiaduje z działkami pozwanych S. P. oraz K. T., które dokonują szeregu naruszeń w posiadaniu powódki. W pierwszej kolejności należy wskazać, że pozwane blokują dojazd samochodów ciężarowych, do sąsiednich nieruchomości na których są lub będą prowadzone budowy domów. Zdaniem pozwanych samochody te dokonują uszkodzeń w drodze, przez co powodują większe ryzyko wystąpienia osuwiska na tym obszarze. Twierdzenia te nie znajdują jednak poparcia w zgromadzonym materiale dowodowym. W istocie dołączono dokumentację geologiczną, jednakże fakt przekrzywienia płyt betonowych nie ma związku z aktywnością osuwiskową terenu (k. 171). Z kolei samo osuwisko może uaktywnić się w wyniku podcinania erozyjnego przez potok podczas wezbrań. Przesunięcie płyt betonowych ma miejsce natomiast z uwagi na działalność samych pozwanych, które poprzez ułożenie na drodze kamieni, same zwęziły przejazd drogą, przez co samochody ciężarowe muszą korzystać z pobocza albo jechać końcem pyty. W oczywisty sposób powoduje to przechylenie płyty w kierunku zbocza, gdyż ciężar jest nierównomiernie rozłożony. Dalej, pozwane same zagrażają przejazd przez drogę choćby przez wbijanie drewnianych palików a następnie przeciągnięciem przez nie taśmy czy też wbijanie tabliczek w drogę z napisem: teren prywatny. Pozwane w celu blokowania przejazdu posuwają się do innych, równie uciążliwych kroków jak choćby krzyki pod adresem kierowców czy też kładzenie się na drodze.

Działania pozwanych bezspornie naruszają posiadanie powódki na spornej nieruchomości nr 650. Uniemożliwiają bowiem swobodne i prawidłowe korzystanie z drogi, przez co doprowadzają do jej zniszczenia. Zwężenie drogi powodowało przesunięcie betonowych płyt na skutek omijania kamieni ustawionych przez pozwane czy też utrudniało zimowe utrzymanie drogi. Pozwane nie powoływały się na okoliczności, które wyłączałyby możliwość uwzględnienia powództwa. W związku z powyższym orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Na marginesie jedynie wskazać należy, iż bez znaczenia dla niniejszego postępowania jest to, kto jest rzeczywistym właścicielem działki nr (...). Proces posesoryjny polega na zbadaniu jedynie faktycznego władztwa nad rzeczą, które przysługuje gminie. To czy pozwane są właścicielami gruntu czy też sporny jest przebieg granicy albo to, że na skutek przejazdu ciężkich samochodów uszkadzają się budynki pozwanych, winno być przedmiotem innego, osobnego postępowania. Zrozumiałym jest, że pozwane w obawie przed zniszczeniem drogi i aktywacją osuwiska mogą żądać ochrony. Jednakże powinny to zrobić na drodze prawnej, a nie poprzez fizyczne blokowanie przejazdu przez nieruchomość nr 650.

O kosztach procesu w pkt II sąd orzekł kierując się zasadą odpowiedzialności za jego wynik – art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty te składa się opłata od pozwu w wysokości 200 zł – art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1144 z późn. zm.). oraz wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika ustalone w oparciu o § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1935). O należnych odsetkach orzeczono w oparciu o art. 98 § 1¹ k.p.c.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować,
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanym,
3. Kal. 14 dni